

Arrest

nr. 253 876 van 3 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die verschijnt voor verzoekster, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 11 september 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 17 september 2019 om internationale bescherming. Op 15 december 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 17 september 1982 in Usulután, El Salvador. U was niet politiek actief en kreeg nooit problemen met uw autoriteiten. U behaalde een universitair diploma Marketing in 2008 en werkte tot 2 augustus 2019 voor verschillende internationale bedrijven in de transportsector. U trouwde in 2007 met S. R. M. L. (...), die momenteel nog in El Salvador verblijft, en kreeg in 2014 met hem een zoon S. R. (...). Samen met uw man en zoon woonde u van november 2008 tot juli 2019 in de Residencial San Ernesto, een private residentiële wijk, in de kolonie Costa Rica in San Salvador. Na juli 2019 woonde u een tijd bij uw moeder in de kolonie Santa Lucia in Ilopango tot u het land verliet, terwijl uw man in die periode met zijn ouders ging wonen in Cumbres de San Francisco.

Op 26 januari 2017 zag u bij het huis van uw schoonouders in reparto Los Lencas twee vreemde jongeren hangen en toen u de trap omhoog naar hun woning nam zag u er een brief liggen. U gaf de brief aan uw schoonmoeder en ze opende de brief, waarin stond dat het een bedreiging was, dat ze de hele familie kenden en dat er naar een telefoonnummer gebeld moest worden. Uw schoonouders hebben echter nooit gebeld naar het nummer, maar zijn verhuisd naar de kolonie Costa Rica waar u woonde, waar ze eerst een tijd bij u in huis verbleven alvorens ze naar een ander huis vlakbij trokken.

Uw leven verliep verder normaal tot u op 18 juli 2019, toen u samen met uw man en zoon rond 22u30 met de auto terugkwam van een bezoek aan uw moeder, werd tegengehouden door twee individuen op een motor. Een van hen haalde een pistool boven en gebaarde dat jullie het autoraam moesten laten zakken. Ze zeiden tegen uw man dat ze hem kenden, alsook zijn familie en ouders, dat het daar niet bij zou blijven en dat ze op dat moment u en uw zoon konden doden. Ze scholden en zeiden tenslotte dat hij nog nieuws zou krijgen en dat hij in het oog gehouden werd. Hierna gingen jullie in angst naar huis. De volgende ochtend vertrokken jullie uit jullie woning. U ging bij uw moeder wonen, terwijl uw man samen met zijn ouders naar het huis van zijn broer ging. Op 20 juli 2019 legde uw man een klacht neer bij de politie, waarbij u als getuige optrad. Na het incident op 18 juli bleef u nog tot 2 augustus 2019 werken maar u werkte sindsdien vooral van thuis uit terwijl u af en toe nog klanten ging bezoeken.

Uw man geraakte op 24 juli 2019 betrokken in een auto ongeval waarbij een persoon aangereden werd. Het proces voor de vergoeding van het slachtoffer is nog gaande, waardoor hij niet mee met u en uw zoon naar België kon reizen. Nadat hij een tijd samen met zijn ouders bij een broer van hem woonde in Cumbres de San Francisco, verhuisde hij in september 2019 naar een huurwoning in Residencial Cima Pein. Hij werkte tot december 2019 nog bij zijn concessiehouder en werkt sindsdien van thuis uit.

U reisde op 9 september 2019 samen met uw zoon via Spanje naar België, waar u twee dagen later aankwam. Op 17 september 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw zoon, de geboorteakte van uw zoon, uw huwelijksakte, de instapkaarten van de vluchten naar België, een politieklacht, gerechtelijke documenten met betrekking tot het ongeval veroorzaakt door uw echtgenoot in El Salvador en een foto van een dreigbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omdat uw schoonouders op 26 januari 2017 een dreigbrief kregen en u en uw man op 18 juli 2019 bedreigd werden door twee mannen op een motor die zeiden dat ze uw man in het oog zouden houden en zijn familie kenden (CGVS, p. 8). Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend. Verschillende elementen doen immers vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven die, wat er ook van zij, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Volgens uw verklaringen vond u op 26 januari 2017 een dreigbrief aan uw schoonouders gericht toen u uw zoon bij hen in reparto Los Lencas ging ophalen, zoals u altijd deed omdat uw schoonouders voor uw zoon zorgden (CGVS, p. 5 en 8). U stelt dat Los Lencas een marginale buurt is waar de bende 18 aanwezig is en waar er geen veiligheid is (CGVS, p. 3). Ondanks dat het een marginale onveilige buurt was en u daar naar eigen zeggen al uw tijd doorbracht, aangezien u er dagelijks uw zoon afzette en er ook bleef eten (CGVS, p. 5), kende u er nooit eerder problemen (CGVS, p. 10). Tevens had u de twee vreemde jongeren die u op 26 januari vanop zo'n 25 meter afstand aankeken en via de telefoon aan het praten waren, voordien nog nooit gezien en zij spraken u die dag ook niet aan (CGVS, p. 10). U verklaart dat u en uw schoonmoeder initieel dachten dat het een briefje van de getuigen van Jehova was en dat u eigenlijk meteen naar huis wilde gaan omdat u schrik had voor uw auto omwille van de jongeren buiten, maar dat uw schoonmoeder vroeg dat u zou blijven om samen de brief te openen (CGVS, p. 10), hetgeen bizar is aangezien jullie dachten dat het slechts een briefje van de Getuigen van Jehova was. Hierop gewezen stelt u dat andere buurtbewoners bedreigd waren, dat jullie dachten dat het misschien een uitnodiging van de Getuigen van Jehova was, maar dat uw schoonmoeder toch bang was door die brief en dat jullie die samen openden uit nieuwsgierigheid of het van de Getuigen van Jehova kwam of niet (CGVS, p. 10). Deze verklaring weet niet geheel te overtuigen.

Voorts zijn er verschillende bevreemdende elementen met betrekking tot de brief zelf, die erg vaag blijkt te zijn. Zo was deze brief aan niemand specifiek gericht en stond erin vermeld dat het een bedreiging was, maar zonder enige concrete details. De brief vermeldt immers enkel dat de familie gekend is en dat er gebeld moet worden naar een bepaald nummer binnen de 24 uur. U stelt dat de brief in het algemeen naar de familie was gericht en wanneer gevraagd wordt of de brief dan ook voor u en uw gezin was bedoeld, antwoordt u dat u dacht dat het naar uw schoonouders was gericht, maar dat het in het algemeen ook naar uw gezin was gericht omdat het zich bij het huis bevond (CGVS, p. 11), waarmee u weinig duidelijkheid schept over de precieze geadresseerde van de brief. Bovendien is het opmerkelijk dat de dreigbrief enkel stelde dat het een bedreiging was en dat u zich aan de gevolgen moest verwachten, maar verder niets vermeldde over wat de bedreiging net inhield, wat er verwacht werd of wat de gevolgen zouden zijn. Gevraagd waarom er gebeld moest worden naar het vermeldde nummer, antwoordt u eerst naast de kwestie dat er niet gebeld werd en dat uw schoonouders het huis verlieten. Op de vraag wat er zou gebeuren als er niet gebeld zou worden, antwoordt u opnieuw niet op de vraag door te herhalen dat ze enkel eisten om naar dat nummer te bellen en dat u zich anders aan de gevolgen moest verwachten. Wanneer gevraagd wordt wat er volgens u gebeurd zou zijn als u gebeld had, antwoordt u uiteindelijk dat ze dan naar geld gevraagd zouden hebben en dat u denkt dat het een afpersing was (CGVS, p. 11). Dit is een louter persoonlijke hypothese en het is enigszins bizar dat, als het werkelijk om een afpersing ging, de bendeleden deze bedreiging niet rechtstreeks maakten of de afpersing niet in de brief zelf vermeldden. Tot slot dient opgemerkt dat u de kopie deze brief niet voorlegde tijdens uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U stelt dat uw schoonouders niet meer wisten waar de originele brief gebleven was ten gevolge van hun verhuis, maar dat uw schoonvader zich dan herinnerde dat hij nog een foto van de brief had op een oude geheugenkaart van zijn telefoon en dat hij die pas na het eerste interview kon terugvinden. Gevraagd hoe uw schoonvader de foto uiteindelijk kon terugvinden, antwoordt u dat uw schoonvader al zijn telefoons bijhoudt, dat hij zich de foto eerst niet herinnerde toen u bij hem aandrong maar er pas nadien aan dacht en dat uw man hem geholpen heeft de foto in de geheugenkaart te zoeken. Op de vraag wanneer uw schoonvader zich die foto plots herinnerde, antwoordt u dat het was toen u nog eens bij hem aandrong na het eerste interview op de DVZ, dat hij toen begon te zoeken tussen oude papieren en u toen vertelde dat hij een foto had genomen van de dreigbrief met zijn oude telefoon (CGVS, p. 11). Het blijft zeer verbazend dat uw schoonvader zich deze foto van de dreigbrief pas herinnerde 3 jaar na de feiten en nadat u al verschillende keren bij hem had aangedrongen, terwijl dit een erg belangrijk element is in

het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Uw verklaring weet dan ook niet te overtuigen.

Ook over de aanleiding voor de hypothetische afpersing van uw schoonouders legt u geen overtuigende verklaringen af. Zo stelt u dat ze merkten dat u daar soms met de auto langskwam en dat uw man een bedrijfswagen had, dat ze soms merkten dat u boodschappen gedaan had en dat ze daarom konden denken dat jullie geld hadden (CGVS, p. 12). Het is echter weinig aannemelijk dat als de benedeleden dachten dat u en uw man geld hadden, de benedeleden uw schoonouders zouden willen afpersen, die bovendien in een marginale buurt met mensen van lage komaf woonden (CGVS, p. 3).

U verklaart verder dat u zelf angst had nadat uw schoonouders de dreigbrief kregen, vooral voor uw zoon omdat uw schoonouders altijd op hem pasten (CGVS, p. 11-12). Het verbaast daarom dat u uw schoonouders, aan wie de bedreiging in eerste instantie geadresseerd leek te zijn, de dag nadien bij u in huis nam voor zo'n 2 of 3 weken (CGVS, p. 12). Hierop gewezen, stelt u dat u zich daarom ook deel van de bedreiging voelde en dat u wist dat u deel uitmaakte van de hele familie doordat ze terecht kwamen bij u, maar dat u het deed omdat u van uw schoonouders hield (CGVS, p. 12). Het blijft echter opmerkelijk dat u, als u daadwerkelijk angst had voor uw eigen gezin, uw schoonouders in huis nam waardoor u zich deel van de bedreiging voelde.

Volgens uw verklaringen verhuisden uw schoonouders na zo'n 15 of 20 dagen bij u te hebben verbleven naar een eigen woning in dezelfde kolonie Costa Rica, waar zij nog buiten kwamen om bijvoorbeeld naar de dokter of de bank te gaan, maar waarna er niets meer is gebeurd en het "de rust zelve" was, tot het incident op 18 juli 2019. Gevraagd of uw schoonouders nog een concrete vrees hadden in verband met de brief in die periode, antwoordt u niet echt op de vraag door te stellen dat het angsten zijn die onder de Salvadoranen leven en dat je ofwel gehoorzaamt, ofwel betaalt, ofwel vermoord wordt (CGVS, p. 12-13).

U verklaart verder dat 2 individuen op een motor uw man op 18 juli 2019 aanspraken bij het hek aan de ingang van de kolonie Costa Rica, toen hij samen met u en uw zoon in de auto zat. Een van hen zei dat ze wisten wie uw man was, waar hij woonde, dat hij zijn ouders onderdak had gegeven en dat ze u en uw zoon op dat ogenblik kon vermoorden. De man zei ook dat het daar niet bij zou blijven. U stelt dat ze hiermee verwezen naar de bedreiging van 2017 (CGVS, p. 13). Het dient echter opgemerkt dat ze uw schoonouders niet bij naam vernoemden en dat de benedeleden ook niets over de dreigbrief of andere details van het incident uit 2017 vermeldden (CGVS, p. 13). Daarbij is het opmerkelijk dat de benedeleden pas 2,5 jaar later ontdekten en aan jullie zeiden dat uw schoonouders bij u hadden gewoond. Ook is het bevreemdend dat de benedeleden tegen uw man zeiden dat ze u en uw zoon zouden kunnen vermoorden, terwijl de bedreiging eigenlijk betrekking had op uw schoonouders. Gelet op het feit dat uw schoonouders vlakbij u in dezelfde kolonie woonden, nog regelmatig buiten kwamen (CGVS, p. 12) en soms zelfs samen met u op stap gingen met de auto (CGVS, p. 13), verbaast het dat de benedeleden enkel uw man aanspraken en zeiden dat ze u en uw zoon konden vermoorden, zonder ooit uw schoonouders zelf te hebben aangesproken. (CGVS, p. 14). Hierop gewezen, verklaart u weinig concreet dat u niet weet waarom de benedeleden die avond zeiden dat ze u zouden vermoorden, noch of de benedeleden dachten dat u samen met uw schoonouders woonde, maar dat u wel deel uitmaakte van hun verhaal omdat ze bij u hadden gewoond. (CGVS, p. 13). Erop gewezen dat uw schoonouders wel buiten kwamen en dat jullie zelfs samen op stap gingen met de auto, waardoor de benedeleden uw schoonouders wel rechtstreeks hadden kunnen aanspreken, antwoordt u dat het niet gebeurde en dat het feit dat de benedeleden u tegenhielden te maken had met het tijdstip, namelijk dat u heel vroeg naar uw moeder vertrok en heel laat terugkeerde (CGVS, p. 14). Het blijft echter weinig aannemelijk dat als de bedreiging werkelijk met uw schoonouders te maken had, de benedeleden nooit rechtstreeks uw schoonouders hadden kunnen aanspreken in de periode van 2,5 jaar dat zij verhuisd waren naar de kolonie Costa Rica.

Het dient voorts opgemerkt dat het niet duidelijk is wat de benedeleden precies van u en uw man wilden toen ze u die avond aanspraken. Hiernaar gevraagd, antwoordt u vaagweg dat u deel was van het gezin omdat u de vrouw bent van uw man en voordien regelmatig op bezoek ging bij uw schoonouders (CGVS, p. 14). Wanneer nogmaals gevraagd wordt wat de benedeleden concreet van jullie wilden en erop gewezen dat de benedeleden immers geen geld vroegen en u ook niet bevalen om de kolonie te verlaten, antwoordt u naast de kwestie door te herhalen dat ze u die dag bedreigden en zeiden dat ze u en uw zoon konden doden (CGVS, p. 14). U verklaart dat de benedeleden zeiden dat ze het er niet bij zouden laten, maar heeft geen idee wat er dan verder zou gebeuren, en stelt dat de benedeleden u die avond gewoon lieten gaan (CGVS, p. 14). U slaagt er derhalve niet in om duidelijk te maken om welke

reden de benedeleden u die dag bedreigden, wat zij van jullie wilden of wat de verdere gevolgen zouden zijn, hetgeen vraagtekens doet rijzen bij uw eerdere bewering dat de benedeleden jullie wilden afpersen. Uw verklaring dat jullie angst hadden om een andere bedreiging te ontvangen, en dat ze jullie zouden doden als jullie de bevelen niet zouden gehoorzamen en de renta niet zouden betalen (CGVS, p. 14) is louter hypothetisch, aangezien de benedeleden helemaal niets vermeldden over enige afpersing of verdere gevolgen.

Volgens uw verklaringen vertrokken zowel uw gezin als uw schoonouders de volgende dag uit de kolonie Costa Rica; uw man en schoonouders gingen naar uw schoonbroer in Cumbres de San Francisco en u ging met uw zoon naar uw moeder in Santa Lucia (CGVS, p. 14). U en uw man zijn echter nog wel een paar keer teruggekeerd naar huis om essentiële spullen op te halen, maar er is toen niets gebeurd (CGVS, p. 14-15). Het is opmerkelijk dat uw man samen met zijn ouders onderdook en niet samen met u, gelet op het feit dat uw schoonouders de aanleiding van jullie problemen waren. Hierop gewezen antwoordt u dat jullie niet allemaal op dezelfde plek wilden zijn zodat ze jullie moeilijker konden lokaliseren en met elkaar in verband brengen (CGVS, p. 15), waarmee u geen overtuigende verklaring biedt.

Afgezien van de bevreemdende elementen doorheen uw asielaanvraag, dient opgemerkt dat u afgezien van een vage dreigbrief voor uw schoonouders in 2017 en een eenmalige bedreiging door benedeleden in 2019 geen verdere problemen kende tot uw vertrek uit El Salvador, noch dat uw man of schoonouders – die tot op heden in El Salvador verblijven – nog enige problemen kenden (CGVS, p. 4 en 15). U bleef werken tot 2 augustus 2019, waarbij u soms nog klanten ging bezoeken en kwam nog buiten om uw reis te regelen (CGVS, p. 6 en 15). Evenmin kenden uw schoonouders die nog steeds bij uw schoonbroer wonen nog enige problemen (CGVS, p. 4). U stelt daarbij dat ze in de veilige private wijk in Cumbres de San Francisco wonen, waar uw schoonouders zich nog veiliger voelen dan in de veilige private wijk San Ernesto, kolonie Costa Rica, waar jullie voordien woonden (CGVS, p. 4-5). Uw man verhuisde in september 2019, na eveneens een tijdje bij zijn broer in in Cumbres de San Francisco gewoond te hebben, naar een eigen huurhuis in Residencial Cima Pein in San Salvador. U stelt dat dit geen private wijk is, dat uw man zich low profile houdt en dat hij sinds december van thuis uit werkt, terwijl hij daarvoor wel altijd op verplaatsing bij de concessiehouder werkte (CGVS, p. 4 en 7). Hoewel uw man dus wel nog buiten komt (CGVS, p. 15) en tot december 2019 op verplaatsing ging werken, kende hij evenmin nog enige problemen sinds het incident in juli 2019. Voorts kan nog opgemerkt worden dat uw schoonouders, in tegenstelling tot uw echtgenoot die naar België wil komen maar nog in El Salvador moet blijven omwille van een gerechtelijke procedure in verband met een verkeersongeval, niet van plan zijn om El Salvador te verlaten. Gevraagd waarom zij niet willen vertrekken, ook al werden ze bedreigd, antwoordt u dat ze meer dan 60 jaar oud en vaak ziek zijn en dat het voor hen moeilijk is om zich aan te passen aan het klimaat (CGVS, p. 15-16). Ondanks de hogere leeftijd van uw schoonouders verbaast het dat zij, die de aanleiding waren voor uw problemen en zelf bedreigd werden, in El Salvador willen blijven. Dit strookt niet met de door u beweerde levensbedreigende vrees. Tot slot dient nog opgemerkt dat uw ouders, uw broer en zus geen problemen kenden en het goed stellen (CGVS, p. 3). Naast het feit dat uw verklaringen, zoals reeds uiteengezet, verschillende elementen bevatten die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen, zijn de door u aangehaalde asielmotieven onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Derhalve kan u de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Dat u, tenslotte, familieleden heeft die vermoord werden omdat ze ondernemers waren en bedreigd werden, staat volgens uw verklaringen los van uw persoonlijke problemen. Derhalve toont u in dit verband evenmin aan dat u een persoonlijke en concrete vrees heeft in geval van terugkeer naar El Salvador.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196),

het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door

gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan de bovenstaande appreciatie. Uw paspoort en dat van uw zoon, de geboorteakte van uw zoon en uw huwelijksakte tonen enkel jullie nationaliteit, identiteit en familiebanden aan, die hier niet ter discussie staan. De politieklacht die u op 20 juli neerlegde is louter gebaseerd op uw persoonlijke verklaringen en kan de geloofwaardigheid van uw de door u aangehaalde problemen niet herstellen. De gerechtelijke documenten betreffende het ongeval van uw echtgenoot houden geen verband met uw asielmotieven of persoonlijke vrees. Uw boarding passes tonen enkel uw reisweg aan, waaraan niet getwijfeld wordt. De reeds besproken foto van de dreigbrief, die u pas na uw eerste interview op de DVZ neerlegde, is evenmin van die aard om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel meent verzoekster in hoofdorde dat haar de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Verzoekster poogt eerst aan te tonen dat de door haar aangehaalde vluchtmotieven verband houden met een (toegeschreven) politieke overtuiging als grond van vervolging, en zodoende een band hebben met het Verdrag van Genève. Zij voert aan dat de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador economische en territoriale macht trachten te verwerven, wat een politiek gemotiveerde daad is, en citeert uit de COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019. Verzoekster stelt dat UNHCR eveneens van mening is dat de slachtoffers van georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador kunnen vervolgd worden omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging en citeert uit de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from*

El Salvador” van UNHCR van maart 2016. Verzoekster stelt dat er in haar geval sprake is van een risicoprofiel “omdat het gaat om een persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende en die reeds meermaals het slachtoffer was van criminele bendes” en citeert voormelde *Guidelines* van UNHCR waar deze stellen dat personen met dit profiel bescherming nodig kunnen hebben op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Vervolgens citeert verzoekster uit de “*UNHCR Guidance note of refugee claims relating to victims of organised gangs*” van 31 maart 2010 om te staven dat voor iemand als zij, van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. Verzoekster stelt dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet eveneens een ruime interpretatie van het begrip “*sociale groep*” vooropstelt, citeert om dit te staven uit de parlementaire voorbereidingswerken betreffende dit artikel, en benadrukt dat in dit artikel de bewoordingen “*onder meer*” op een niet-limitatieve opsomming duiden. Zij concludeert:

“Op grond van de hierboven aangehaalde elementen dient te worden besloten dat vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in de Salvadoraanse context wel degelijk onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag kan vallen en dat politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep mogelijke gronden van vervolging kunnen zijn.

In het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende (zie infra), is de grond van vervolging in hoofdeorde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het weigeren gehoor te geven aan de eisen van bendeleden (door bijvoorbeeld onderdak te verlenen aan de schoonouders, die op hun beurt gevisieerd werden), gelden als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Dit is bij verzoekende partij duidelijk het geval, aangezien zij regelrecht inging tegen het gezag van de bendes. Zo wordt verzoekende partij aldus beschouwd door de bende als een persoon met een afwijkende politieke mening.

In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals het weigeren om gevolg te geven aan de eisen van de bende, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om gevolg te geven aan een eis om te voldoen aan de wensen van de bende is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging van verzoekende partij dat men de wet dient na te leven en niet mag deelnemen aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die weigeren mee te werken met of te luisteren naar de bende tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.”

Vervolgens stelt verzoekster met betrekking tot de door haar afgelegde verklaringen dat de commissaris-generaal is overgegaan tot een “*ongeoorloofde lezing*” daarvan en er de verkeerde conclusies uit heeft getrokken om uiteindelijk te besluiten dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Zij stelt te volharden in haar verklaringen en van mening te zijn dat de conclusies van de commissaris-generaal berusten op een subjectieve lezing van haar verklaringen en de eigen invulling van de commissaris-generaal en licht dit als volgt toe:

“Zo stelt verwerende partij zich vragen bij het feit dat verzoekende partij op vraag van haar schoonmoeder bleef terwijl deze laatste de brief opende, gezien verzoekende partij verklaard had dat zij dachten dat het een brief van de Getuigen van Jehova betrof. Verzoekende partij herhaalt dat er zowel bij haar als bij haar schoonmoeder het vermoeden heerste dat het inderdaad een brief van de Getuigen van Jehova betrof, doch dat men dit onmogelijk met zekerheid kon stellen en dat de schoonmoeder bijgevolg vroeg om te blijven tijdens het openen van de brief, voor het geval dat het alsnog niet om een brief van de Getuigen van Jehova zou gaan. Deze uitleg is afdoende duidelijk en overtuigend en verwerende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat deze verklaring niet weet te overtuigen.

Vervolgens stelt verwerende partij zich vragen bij het feit dat de brief op algemene wijze opgesteld werd en niet precies vermeldde wat de bedreiging inhield, wat er verwacht werd of wat de gevolgen zouden

zijn. Verzoekende partij heeft geen controle over de inhoud van de brief en heeft dan ook in alle eerlijkheid verklaard wat er in de brief stond. Zij legde eveneens een kopie van deze brief neer.

Wat betreft de inhoud van de brief, er stond wel degelijk in vermeld wat er verwacht werd, namelijk het telefoneren binnen de 24 uur naar het telefoonnummer dat erin vermeld stond. Vermits de schoonouders van verzoekende partij nooit naar dit nummer gebeld hebben en besloten om de wijk te verlaten, is het voor verzoekende partij onmogelijk om te antwoorden op de vraag waarom er gebeld moest worden naar het nummer. Verzoekende partij antwoordde dus allesbehalve naast de vraag toen zij aanstipte dat er niet gebeld werd en zij dus ook niet kan antwoorden op die vraag. Dezelfde opmerking kan gemaakt worden met betrekking tot de vraag wat er zou gebeuren indien er niet gebeld werd. Verwerende partij kan ook hier niet gevolgd worden waar zij stelt dat verzoekende partij naast de kwestie antwoordt.

Vervolgens doet het de wenkbrauwen fronsen dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij overgaat tot een persoonlijke hypothese door te stellen dat ze denkt dat het om afpersing ging. Vanzelfsprekend betreft het hier een persoonlijke hypothese, vermits er nooit gebeld werd en verzoekende partij bijgevolg geen informatie heeft over de drijfveer achter de brief.

Wat betreft het niet voorleggen van een kopie van de brief tijdens het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken is verzoekende partij van mening dat haar verklaringen aangaande duidelijk genoeg zijn en verwijst zij er dan ook naar."

Voor het overige verwijst verzoekster naar haar verklaringen en merkt zij op dat er van haar niet kan worden verwacht dat zij weet wat er in de hoofden van haar belagers speelde en dat men haar de gedragingen van haar belagers dus niet kan verwijten en ook niet kan verwachten dat zij kennis heeft van de redenen achter de gedragingen. De motivering van de bestreden beslissing is volgens verzoekster laakbaar vermits zij op onvoldoende wijze ingaat op de verschillende vervolgingsgronden die zij heeft ingeroepen, alsook op het feit dat zij in het verleden meermaals het slachtoffer was van bendege geweld.

Verzoeker stelt tot besluit als volgt:

"Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoekende partij tevens gelezen dienen te worden in het kader van de algemene situatie in El Salvador voor personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij. Zelfs indien men zou aannemen, quod non, dat er twijfels zijn omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij, dan nog kunnen deze verklaringen, in samenhang gelezen met het principe van het voordeel van de twijfel, aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees tot vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in El Salvador (zie infra)."

Verder stelt verzoekster dat, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van haar relaas, het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is, en citeert zij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, alsook enkele arresten van de Raad. Zij stelt vervolgens dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over de verklaringen van de verzoeker die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag. Zij merkt tevens op dat zij, waar mogelijk, getracht heeft haar relaas te staven door documenten neer te leggen.

Verzoekster laat voorts gelden dat *"(u)it objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij, met name personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende"* en dat het in haar geval gaat om problemen met bendeleden die haar bedreigden. Zij citeert in dit verband uit voormelde COI Focus *"El Salvador: situation sécuritaire"* en *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van UNHCR. Verzoekster stelt andermaal te volharden in haar verklaringen en meent *"dat haar hoedanigheid van risicoprofiel ook daadwerkelijk correspondeert met de door haar aangehaalde feiten en dat er aldus duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst"*.

Verzoekster besluit dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging heeft omwille van, in hoofdde, politieke overtuiging, en in ondergeschikte orde, het behoren tot een bepaalde sociale groep en dat haar de status van vluchteling dient te worden toegekend.

In een tweede middelonderdeel meent verzoekster in ondergeschikte orde dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Zij voert vervolgens aan dat er gezien de hierboven aangehaalde elementen redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Betreffende het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet voert verzoekster aan dat de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gebruikte bronnen, met name voormelde COI Focus *“El Salvador: situation sécuritaire”* van 15 juli 2019 en de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, allerminst eenstemmig besluiten dat er in El Salvador geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict van waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Zij citeert uit de COI Focus *“El Salvador: situation sécuritaire”* van 15 juli 2019 om te staven dat er meerdere bronnen zijn die gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing maakt de motivering ervan volgens haar gebrekkig en lacunair. Nog volgens verzoekster is de motivering betreffende de subsidiaire bescherming allerminst uitvoerig en verklaart de commissaris-generaal niet op afdoende wijze waarom het geweld in El Salvador niet als een binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd.

In een derde middelonderdeel vraagt verzoekster in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen, daar de commissaris-generaal haar relaas duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met *“de algemene en persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeert in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen”*.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 12 april 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin onder meer wordt gerefereerd aan de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 en de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, zonder *in concreto* te verduidelijken op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden zouden (kunnen) zijn.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.3. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit haar verklaringen blijkt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of dat zij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, nu (i) de door haar aangehaalde problematiek zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer situeert en geen uitstaan heeft met één van de criteria van het Verdrag van Genève, (ii) verschillende elementen vraagtekens doen rijzen bij de geloofwaardigheid van haar asielmotieven die, wat er ook van zij, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, en (iii) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij in dit verband overigens zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (C) de door haar neergelegde documenten niets aan deze appreciatie wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster haalt twee redenen aan voor haar vertrek uit haar land van herkomst, El Salvador. Vooreerst haalt zij een incident aan waarbij twee vreemde jongeren op 26 januari 2017 een dreigbrief zouden hebben achtergelaten bij de woning van haar schoonmoeder. Hierin zou hebben gestaan dat er naar een telefoonnummer gebeld moest worden, maar haar schoonouders zouden dat nooit hebben gedaan en verhuisd zijn naar de kolonie waar verzoekster woonde. Vervolgens haalt zij een incident aan waarbij zij op 18 juli 2019 werd tegengehouden door twee individuen op een motor en een van hen een pistool bovenhaalde en gebaarde dat zij het autoraam moesten laten zakken. Ze zouden tegen haar man gezegd hebben dat ze hem kenden, alsook zijn familie en ouders, dat het daar niet bij zou blijven en dat ze op dat moment verzoekster en haar zoon konden doden. Ook zouden ze gescholden hebben en gezegd hebben dat haar man nog nieuws zou krijgen en in het oog gehouden werd. De volgende ochtend zouden verzoekster en haar man uit hun woning vertrokken zijn. Verzoekster zou bij haar moeder zijn gaan wonen, terwijl haar man samen met zijn ouders naar het huis van zijn broer ging. Op 20 juli 2019 zou haar man een klacht hebben neergelegd bij de politie, waarbij verzoekster als getuige optrad. Op 9 september 2019 zou verzoekster haar land van herkomst verlaten hebben. Haar man zou omwille van een auto ongeval en het hangende proces voor de vergoeding van het aangereden slachtoffer niet mee gereisd zijn.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat aan de door verzoekster voorgehouden problemen geen geloof kan worden gehecht en dat deze hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Wat betreft de dreigbrief die op 26 januari 2017 zou zijn achtergelaten bij de woning van verzoeksters schoonouders, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst als volgt:

“Volgens uw verklaringen vond u op 26 januari 2017 een dreigbrief aan uw schoonouders gericht toen u uw zoon bij hen in reparto Los Lencas ging ophalen, zoals u altijd deed omdat uw schoonouders voor uw zoon zorgden (CGVS, p. 5 en 8). U stelt dat Los Lencas een marginale buurt is waar de bende 18 aanwezig is en waar er geen veiligheid is (CGVS, p. 3). Ondanks dat het een marginale onveilige buurt was en u daar naar eigen zeggen al uw tijd doorbracht, aangezien u er dagelijks uw zoon afzette en er ook bleef eten (CGVS, p. 5), kende u er nooit eerder problemen (CGVS, p. 10). Tevens had u de twee vreemde jongeren die u op 26 januari vanop zo'n 25 meter afstand aankeken en via de telefoon aan het praten waren, voordien nog nooit gezien en zij spraken u die dag ook niet aan (CGVS, p. 10). U verklaart dat u en uw schoonmoeder initieel dachten dat het een briefje van de getuigen van Jehova was en dat u eigenlijk meteen naar huis wilde gaan omdat u schrik had voor uw auto omwille van de jongeren buiten, maar dat uw schoonmoeder vroeg dat u zou blijven om samen de brief te openen (CGVS, p. 10), hetgeen bizar is aangezien jullie dachten dat het slechts een briefje van de Getuigen van Jehova was. Hierop gewezen stelt u dat andere buurtbewoners bedreigd waren, dat jullie dachten dat het misschien een uitnodiging van de Getuigen van Jehova was, maar dat uw schoonmoeder toch bang was door die brief en dat jullie die samen openden uit nieuwsgierigheid of het van de Getuigen van Jehova kwam of niet (CGVS, p. 10). Deze verklaring weet niet geheel te overtuigen.”

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot een herhaling van haar verklaringen en haar eigen standpunt, namelijk dat er zowel bij haar als bij haar schoonmoeder het vermoeden heerste dat het inderdaad een brief van de Getuigen van Jehova betrof, doch dat men dit onmogelijk met zekerheid kon stellen waardoor haar schoonmoeder vroeg om te blijven tijdens het openen van de brief voor het geval dat het alsnog niet om een brief van de Getuigen van Jehova zou gaan en dat deze uitleg afdoende duidelijk en overtuigend is, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar asielaanvraag weerlegt verzoekster de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Aldus maakt verzoekster haar vrees voor vervolging niet aannemelijk, noch toont zij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summier uiteenzetting doet verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door haar afgelegde verklaringen. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing over deze dreigbrief nog het volgende op:

“Voorts zijn er verschillende bevreemdende elementen met betrekking tot de brief zelf, die erg vaag blijkt te zijn. Zo was deze brief aan niemand specifiek gericht en stond erin vermeld dat het een bedreiging was, maar zonder enige concrete details. De brief vermeldt immers enkel dat de familie gekend is en dat er gebeld moet worden naar een bepaald nummer binnen de 24 uur. U stelt dat de brief in het algemeen naar de familie was gericht en wanneer gevraagd wordt of de brief dan ook voor u en uw gezin was bedoeld, antwoordt u dat u dacht dat het naar uw schoonouders was gericht, maar dat het in het algemeen ook naar uw gezin was gericht omdat het zich bij het huis bevond (CGVS, p. 11), waarmee u weinig duidelijkheid schept over de precieze geadresseerde van de brief. Bovendien is het opmerkelijk dat de dreigbrief enkel stelde dat het een bedreiging was en dat u zich aan de gevolgen moest verwachten, maar verder niets vermeldde over wat de bedreiging net inhield, wat er verwacht werd of wat de gevolgen zouden zijn. Gevraagd waarom er gebeld moest worden naar het vermeldde nummer, antwoordt u eerst naast de kwestie dat er niet gebeld werd en dat uw schoonouders het huis verlieten. Op de vraag wat er zou gebeuren als er niet gebeld zou worden, antwoordt u opnieuw niet op de vraag door te herhalen dat ze enkel eisten om naar dat nummer te bellen en dat u zich anders aan de gevolgen moest verwachten. Wanneer gevraagd wordt wat er volgens u gebeurd zou zijn als u gebeld had, antwoordt u uiteindelijk dat ze dan naar geld gevraagd zouden hebben en dat u denkt dat het een afpersing was (CGVS, p. 11). Dit is een louter persoonlijke hypothese en het is enigszins bizar dat, als het werkelijk om een afpersing ging, de benedeleden deze bedreiging niet rechtstreeks maakten of de afpersing niet in de brief zelf vermeldden. Tot slot dient opgemerkt dat u de kopie deze brief niet voorlegde tijdens uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U stelt dat uw schoonouders niet meer wisten waar de originele brief gebleven was ten gevolge van hun verhuis, maar dat uw schoonvader zich dan herinnerde dat hij nog een foto van de brief had op een oude geheugenkaart van zijn telefoon en dat hij die pas na het eerste interview kon terugvinden. Gevraagd hoe uw schoonvader de foto uiteindelijk kon terugvinden, antwoordt u dat uw schoonvader al zijn telefoons bijhoudt, dat hij zich de foto eerst niet herinnerde toen u bij hem aandrong maar er pas nadien aan dacht en dat uw man hem geholpen heeft de foto in de geheugenkaart te zoeken. Op de vraag wanneer uw schoonvader zich die foto plots herinnerde, antwoordt u dat het was toen u nog eens bij hem aandrong na het eerste interview op de DVZ, dat hij toen begon te zoeken tussen oude papieren en u toen vertelde dat hij een foto had genomen van de dreigbrief met zijn oude telefoon (CGVS, p. 11). Het blijft zeer verbazend dat uw schoonvader zich deze foto van de dreigbrief pas herinnerde 3 jaar na de feiten en nadat u al verschillende keren bij hem had aangedrongen, terwijl dit een erg belangrijk element is in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Uw verklaring weet dan ook niet te overtuigen.”

Verzoekster slaagt er niet in deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Door er op te wijzen dat zij geen controle heeft over de inhoud van de brief en dan ook in alle eerlijkheid verklaard heeft wat er in de brief stond, doet verzoekster geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de dreigbrief die haar schoonouders zouden hebben ontvangen erg vaag blijkt te zijn. Waar zij er nog op wijst dat er in de dreigbrief wel degelijk stond vermeld wat er verwacht werd, namelijk het telefoneren binnen de 24 uur naar het telefoonnummer dat erin vermeld stond, weerlegt verzoekster de vaststellingen in de bestreden beslissing dat deze brief aan niemand specifiek gericht was en dat deze brief verder niet vermeldde wat de bedreiging net inhield en wat de te verwachten gevolgen zouden zijn niet. Door er verder op te wijzen dat haar schoonouders nooit gebeld hebben naar het in de dreigbrief vermelde telefoonnummer en dat zij dan ook onmogelijk kan antwoorden op de vraag waarom er gebeld moest worden naar dat nummer, maakt verzoekster nog steeds niet aannemelijk dat de benedeleden, indien zij iets van haar (schoonouders) verwachtten, een dergelijke vage brief zouden achterlaten en niet rechtstreeks hun bedreigingen of wensen overmaakten of in de brief vermeldden. Evenmin slaagt verzoekster erin te verklaren waarom de dreigbrief vermeldde dat de geadresseerde zich aan de gevolgen mocht verwachten indien er niet naar het telefoonnummer werd gebeld, terwijl de te verwachten gevolgen voor haar in het geheel niet kenbaar waren. Ook door in haar verzoekschrift nog te bevestigen dat haar gedachte dat het om een afpersing zou gaan vanzelfsprekend een persoonlijke hypothese betreft, vermits er nooit gebeld werd en zij bijgevolg geen informatie heeft over de drijfveer achter de brief, werpt verzoekster geen ander licht op de hierboven aangehaalde motieven. Zo het daadwerkelijk om een (poging tot) afpersing zou gaan, kan met de commissaris-generaal terecht de vraag worden gesteld waarom de benedeleden deze bedreiging dan niet rechtstreeks maakten of de afpersing niet in de brief zelf vermeldden. Door verder nog louter te verwijzen naar haar verklaringen inzake het niet voorleggen van een fotokopie van de dreigbrief tijdens het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en te stellen dat deze duidelijk genoeg zijn, beperkt verzoekster zich tot een herhaling van wat zij eerder tijdens haar persoonlijk onderhoud reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de afgelegde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221, en RvS

4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt bijgevolg aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven over de dreigbrief die op 26 januari 2017 zou zijn achtergelaten bij de woning van haar schoonouders volledig ongemoeid laat:

“Ook over de aanleiding voor de hypothetische afpersing van uw schoonouders legt u geen overtuigende verklaringen af. Zo stelt u dat ze merkten dat u daar soms met de auto langskwam en dat uw man een bedrijfswagen had, dat ze soms merkten dat u boodschappen gedaan had en dat ze daarom konden denken dat jullie geld hadden (CGVS, p. 12). Het is echter weinig aannemelijk dat als de bendeleden dachten dat u en uw man geld hadden, de bendeleden uw schoonouders zouden willen afpersen, die bovendien in een marginale buurt met mensen van lage komaf woonden (CGVS, p. 3).

U verklaart verder dat u zelf angst had nadat uw schoonouders de dreigbrief kregen, vooral voor uw zoon omdat uw schoonouders altijd op hem pasten (CGVS, p. 11-12). Het verbaast daarom dat u uw schoonouders, aan wie de bedreiging in eerste instantie geadresseerd leek te zijn, de dag nadien bij u in huis nam voor zo'n 2 of 3 weken (CGVS, p. 12). Hierop gewezen, stelt u dat u zich daarom ook deel van de bedreiging voelde en dat u wist dat u deel uitmaakte van de hele familie doordat ze terecht kwamen bij u, maar dat u het deed omdat u van uw schoonouders hield (CGVS, p. 12). Het blijft echter opmerkelijk dat u, als u daadwerkelijk angst had voor uw eigen gezin, uw schoonouders in huis nam waardoor u zich deel van de bedreiging voelde.

Volgens uw verklaringen verhuisden uw schoonouders na zo'n 15 of 20 dagen bij u te hebben verbleven naar een eigen woning in dezelfde kolonie Costa Rica, waar zij nog buiten kwamen om bijvoorbeeld naar de dokter of de bank te gaan, maar waarna er niets meer is gebeurd en het “de rust zelve” was, tot het incident op 18 juli 2019. Gevraagd of uw schoonouders nog een concrete vrees hadden in verband met de brief in die periode, antwoordt u niet echt op de vraag door te stellen dat het angsten zijn die onder de Salvadoranen leven en dat je ofwel gehoorzaamt, ofwel betaalt, ofwel vermoord wordt (CGVS, p. 12-13).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de bedreigingen die op 18 juli 2019 ten aanzien van verzoekster en haar man werden geuit door twee individuen op een motor bevat de bestreden beslissing de volgende overwegingen:

“U verklaart verder dat 2 individuen op een motor uw man op 18 juli 2019 aanspraken bij het hek aan de ingang van de kolonie Costa Rica, toen hij samen met u en uw zoon in de auto zat. Een van hen zei dat ze wisten wie uw man was, waar hij woonde, dat hij zijn ouders onderdak had gegeven en dat ze u en uw zoon op dat ogenblik kon vermoorden. De man zei ook dat het daar niet bij zou blijven. U stelt dat ze hiermee verwezen naar de bedreiging van 2017 (CGVS, p. 13). Het dient echter opgemerkt dat ze uw schoonouders niet bij naam vernoemden en dat de bendeleden ook niets over de dreigbrief of andere details van het incident uit 2017 vermeldden (CGVS, p. 13). Daarbij is het opmerkelijk dat de bendeleden pas 2,5 jaar later ontdekten en aan jullie zeiden dat uw schoonouders bij u hadden gewoond. Ook is het bevreemdend dat de bendeleden tegen uw man zeiden dat ze u en uw zoon zouden kunnen vermoorden, terwijl de bedreiging eigenlijk betrekking had op uw schoonouders. Gelet op het feit dat uw schoonouders vlakbij u in dezelfde kolonie woonden, nog regelmatig buiten kwamen (CGVS, p. 12) en soms zelfs samen met u op stap gingen met de auto (CGVS, p. 13), verbaast het dat de bendeleden enkel uw man aanspraken en zeiden dat ze u en uw zoon konden vermoorden, zonder ooit uw schoonouders zelf te hebben aangesproken. (CGVS, p. 14). Hierop gewezen, verklaart u weinig concreet dat u niet weet waarom de bendeleden die avond zeiden dat ze u zouden vermoorden, noch of de bendeleden dachten dat u samen met uw schoonouders woonde, maar dat u wel deel uitmaakte van hun verhaal omdat ze bij u hadden gewoond. (CGVS, p. 13). Erop gewezen dat uw schoonouders wel buiten kwamen en dat jullie zelfs samen op stap gingen met de auto, waardoor de bendeleden uw schoonouders wel rechtstreeks hadden kunnen aanspreken, antwoordt u dat het niet gebeurde en dat het feit dat de bendeleden u tegenhielden te maken had met het tijdstip, namelijk dat u heel vroeg naar uw moeder vertrok en heel laat terugkeerde (CGVS, p. 14). Het blijft echter weinig aannemelijk dat als de bedreiging werkelijk met uw schoonouders te maken had, de bendeleden nooit rechtstreeks uw schoonouders hadden kunnen aanspreken in de periode van 2,5 jaar dat zij verhuisd waren naar de kolonie Costa Rica.

Het dient voorts opgemerkt dat het niet duidelijk is wat de bendeleden precies van u en uw man wilden toen ze u die avond aanspraken. Hiernaar gevraagd, antwoordt u vaagweg dat u deel was van het gezin omdat u de vrouw bent van uw man en voordien regelmatig op bezoek ging bij uw schoonouders (CGVS, p. 14). Wanneer nogmaals gevraagd wordt wat de bendeleden concreet van jullie wilden en

erop gewezen dat de benedeleden immers geen geld vroegen en u ook niet bevalen om de kolonie te verlaten, antwoordt u naast de kwestie door te herhalen dat ze u die dag bedreigden en zeiden dat ze u en uw zoon konden doden (CGVS, p. 14). U verklaart dat de benedeleden zeiden dat ze het er niet bij zouden laten, maar heeft geen idee wat er dan verder zou gebeuren, en stelt dat de benedeleden u die avond gewoon lieten gaan (CGVS, p. 14). U slaagt er derhalve niet in om duidelijk te maken om welke reden de benedeleden u die dag bedreigden, wat zij van jullie wilden of wat de verdere gevolgen zouden zijn, hetgeen vraagtekens doet rijzen bij uw eerdere bewering dat de benedeleden jullie wilden afpersen. Uw verklaring dat jullie angst hadden om een andere bedreiging te ontvangen, en dat ze jullie zouden doden als jullie de bevelen niet zouden gehoorzamen en de renta niet zouden betalen (CGVS, p. 14) is louter hypothetisch, aangezien de benedeleden helemaal niets vermeldden over enige afpersing of verdere gevolgen.

Volgens uw verklaringen vertrokken zowel uw gezin als uw schoonouders de volgende dag uit de kolonie Costa Rica; uw man en schoonouders gingen naar uw schoonbroer in Cumbres de San Francisco en u ging met uw zoon naar uw moeder in Santa Lucia (CGVS, p. 14). U en uw man zijn echter nog wel een paar keer teruggekeerd naar huis om essentiële spullen op te halen, maar er is toen niets gebeurd (CGVS, p. 14-15). Het is opmerkelijk dat uw man samen met zijn ouders onderdook en niet samen met u, gelet op het feit dat uw schoonouders de aanleiding van jullie problemen waren. Hierop gewezen antwoordt u dat jullie niet allemaal op dezelfde plek wilden zijn zodat ze jullie moeilijker konden lokaliseren en met elkaar in verband brengen (CGVS, p. 15), waarmee u geen overtuigende verklaring biedt.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in haar verklaringen en het zonder meer tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en haar beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Voorts betwist verzoekster ook de volgende motieven van de bestreden beslissing niet:

“Afgezien van de bevreemdende elementen doorheen uw asieltrelaas, dient opgemerkt dat u afgezien van een vage dreigbrief voor uw schoonouders in 2017 en een eenmalige bedreiging door benedeleden in 2019 geen verdere problemen kende tot uw vertrek uit El Salvador, noch dat uw man of schoonouders – die tot op heden in El Salvador verblijven – nog enige problemen kenden (CGVS, p. 4 en 15). U bleef werken tot 2 augustus 2019, waarbij u soms nog klanten ging bezoeken en kwam nog buiten om uw reis te regelen (CGVS, p. 6 en 15). Evenmin kenden uw schoonouders die nog steeds bij uw schoonbroer wonen nog enige problemen (CGVS, p. 4). U stelt daarbij dat ze in de veilige private wijk in Cumbres de San Francisco wonen, waar uw schoonouders zich nog veiliger voelen dan in de veilige private wijk San Ernesto, kolonie Costa Rica, waar jullie voordien woonden (CGVS, p. 4-5). Uw man verhuisde in september 2019, na eveneens een tijdje bij zijn broer in in Cumbres de San Francisco gewoond te hebben, naar een eigen huurhuis in Residencial Cima Pein in San Salvador. U stelt dat dit geen private wijk is, dat uw man zich low profile houdt en dat hij sinds december van thuis uit werkt, terwijl hij daarvoor wel altijd op verplaatsing bij de concessiehouder werkte (CGVS, p. 4 en 7). Hoewel uw man dus wel nog buiten komt (CGVS, p. 15) en tot december 2019 op verplaatsing ging werken, kende hij evenmin nog enige problemen sinds het incident in juli 2019. Voorts kan nog opgemerkt worden dat uw schoonouders, in tegenstelling tot uw echtgenoot die naar België wil komen maar nog in El Salvador moet blijven omwille van een gerechtelijke procedure in verband met een verkeersongeval, niet van plan zijn om El Salvador te verlaten. Gevraagd waarom zij niet willen vertrekken, ook al werden ze bedreigd, antwoordt u dat ze meer dan 60 jaar oud en vaak ziek zijn en dat het voor hen moeilijk is om zich aan te passen aan het klimaat (CGVS, p. 15-16). Ondanks de hogere leeftijd van uw schoonouders verbaast het dat zij, die de aanleiding waren voor uw problemen en zelf bedreigd werden, in El Salvador willen blijven. Dit strookt niet met de door u beweerde levensbedreigende vrees. Tot slot dient nog opgemerkt dat uw ouders, uw broer en zus geen problemen kenden en het goed stellen (CGVS, p. 3). Naast het feit dat uw verklaringen, zoals reeds uiteengezet, verschillende elementen bevatten die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen, zijn de door u aangehaalde asielmotieven onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Derhalve kan u de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Dat u, tenslotte, familieleden heeft die vermoord werden omdat ze ondernemers waren en bedreigd werden, staat volgens uw verklaringen los van uw persoonlijke problemen. Derhalve toont u in dit verband evenmin aan dat u een persoonlijke en concrete vrees heeft in geval van terugkeer naar El Salvador."

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

"Uw paspoort en dat van uw zoon, de geboorteakte van uw zoon en uw huwelijksakte tonen enkel jullie nationaliteit, identiteit en familiebanden aan, die hier niet ter discussie staan. De politieklacht die u op 20 juli neerlegde is louter gebaseerd op uw persoonlijke verklaringen en kan de geloofwaardigheid van uw de door u aangehaalde problemen niet herstellen. De gerechtelijke documenten betreffende het ongeval van uw echtgenoot houden geen verband met uw asielmotieven of persoonlijke vrees. Uw boarding passes tonen enkel uw reisweg aan, waaraan niet getwijfeld wordt. De reeds besproken foto van de dreigbrief, die u pas na uw eerste interview op de DVZ neerlegde, is evenmin van die aard om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen."

Deze motieven worden door verzoekster niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. De Raad voegt hier nog (ten overvloede) aan toe dat het hier slechts fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Nu verzoekster in gebreke blijft de door haar voorgehouden problemen aannemelijk te maken, is haar betoog dat zij op grond van deze problemen als "persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende en die reeds meermaals het slachtoffer was van criminele bendes" een risicoprofiel heeft niet dienstig. Ook het betoog "dat de verklaringen van verzoekende partij tevens gelezen dienen te worden in het kader van de algemene situatie in El Salvador voor personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij" en dat "(u)it objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij, met name personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende" is niet dienstig, nu de verwijzing naar een algemene situatie of een profiel niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft wat dit betreft in gebreke.

De vraag of de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten al dan niet verband houden met het Verdrag van Genève op grond van een (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van haar ongeloofwaardige verklaringen en haar onvoldoende zwaarwichtig bevonden asielmotieven *in casu* niet relevant.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald."

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië,

nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De voormelde motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht en dat deze bovendien ook onvoldoende zwaarwichtig zijn om voor internationale bescherming in aanmerking te komen en dat de verwijzing naar personen met een gelijkaardig profiel en naar haar verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN